

[Gert Petersen.]

jeg citerer fra den næste spalte, 5836, at han har set denne politik bedømt af andre nationaløkonomer, „som siger: det vil være meget molboagtigt. Jeg skal gøre denne kommentar til min. Men det er ikke bare meget molboagtigt, det er direkte asocialt“.

Jeg kunne også citere hr. Anker Jørgensen, som var socialdemokratiets ordfører, da selve lovforslaget om — ja, hvad var det, det hed dengang, da hed det noget andet, men det var nu ikke den store forskel, da hed det begrænsning af omkostningsforøgelse — var til behandling. Jeg kunne også citere, hvad hr. Anker Jørgensen sagde, med hvilke fortrinlige argumenter han afviste lovforslaget.

Jeg forstår altså, at nu har man ændret holdning. Jeg forstår, at nu, da det drejer sig om, at der skal udbetales ikke 300 mill. kr., men 2.000 mill. kr. til arbejdsgiverne, så er det ikke molboagtigt længere, så er det ikke asocialt længere. Ja, man må have mig undskyldt, jeg kan ikke følge med i denne logik. For mig ser det ud, som om det var 6 gange så molboagtigt, 6 gange så asocialt.

Men lad os nu se, hvad der kommer ud af det hele. Foreløbig er det jo kun socialdemokratiet og venstre, som har sluttet et forlig, og jeg forstår, at der indgår mange sager i dette forlig, og jeg forstår, at alle partier, også de, der er meget begejstrede for selve denne støtte til arbejdsgiverne, godt vil se forliget i dets helhed.

Jeg kan sige for SFs vedkommende, at vi bedømmer de enkelte punkter ud fra den fortjeneste eller mangel på fortjeneste, som de rummer set fra vores synspunkt, og det vil sige, at når det drejer sig om denne ydelse til arbejdsgiverne, som hr. Per Hækkerup i 1970, da den var betydelig mindre, kaldte asocial og molboagtig, så siger vi nej til den. Når det drejer sig om den bundne opsparring, når den kommer for, agter vi også at sige nej til den. Når det drejer sig om en række af de skatteforslag, som måske, måske ikke, bliver fremsat — jeg forstod, at der bliver tale om en slags hensigtserklæring — så kan der være ting imellem, som vi kan se positivt på, men det må vi altså først have på bordet.

Det, som er socialistisk folkepartis hovedindvending mod denne arbejdsgiverstøtte

— og vi har ikke ændret holdning siden 1970, vor ordfører daværende medlem af folketinget Ove Krogh Hansen, sagde det samme, som jeg nu siger — vores hovedindvending er ikke, at der føres en aktiverhvervspolitik, men at en sådan støtte går fuldkommen tilfældigt, ja, det vil sige tilfældigt og tilfældigt, den går til samtlige arbejdsgivere, og dermed bliver virkningen ganske tilfældig. Der er ingen selektion, der er ingen speciel samfundsgavnighed, der er intet forsøg på at styre erhvervsudviklingen. Vi krævede også dengang, at hvis man ydede en sådan selektiv støtte ud fra samfundsgavnige kriterier, skulle dens anvendelse kontrolleres af arbejderne i virksomheden, og jeg kan føje til, at det også må være en rimelig ting, at en sådan støtte forbliver samfundsejendom og ikke går over og bliver arbejdsgiverejendom.

Alle disse ting er der jo ikke antydning af i forslaget her. Her er tale om en ganske bred almindelig overførsel af lønmodtagerindkomster til arbejdsgiverne, til erhvervslevet.

Det er ganske klart, at vi må afvise det, og vi må beklage dybt, at socialdemokratiet er slået ind på denne linie.

Det er måske en historisk dag, vi oplever, det vil jeg ikke udelukke, men i så fald kan det efter min opfattelse også blive en tragisk dag for socialdemokratiet, fordi det i den grad har ændret holdning — ikke i forhold til 1971-73, det er ikke det, jeg taler om, men i forhold til 1970, et tidspunkt, da der ikke var noget snævert S-SF samarbejde, et tidspunkt, da begge partier var i opposition, og vi i og for sig kørte hver sin opposition, som vi selv ville det. Der må jeg altså konstatere: man har totalt, fundamentalt ændret holdning siden 1970.

Så må man sige: ja men det er da rigtigt, den økonomiske situation er vanskelig. Det er meget rigtigt, at olierestriktionerne — det vil altså sige forlydenderne om den store oliemangel — åbenbart har været ganske overdrevne og formodentlig har haft helt andre årsager end dem, som var fremme på overfladen, der er sket manipulationer fra de store olieselskabers side osv.; men vi ved alle sammen, at stigningen i oliepriserne er reel nok, stigningen i råvarepriserne er reel nok. Vist er den økonomiske situation alvor-